

Békesség néktek!

A Wekerletelepi Református Egyházközség hírlevele 2023/1.

Jézusra figyelni

„Jézus pedig így könyörgött: Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23,34a)

Nagypénteken láthatjuk az emberiség legsötétebb óráit. A közénk jött Istent, az ártatlan Jézust, aki annyi jót tett, halottat támasztott, gyógyított, szeretett, most keresztre feszítik. Az ember érthetetlen, esztelen, ördögi istengyűlölete tombol. Máté evangélista megjegyzi, hogy sötétség lett az egész földön, mintegy három órán át, amíg Jézus meg nem halt. Ennek üzenete van. Akinek Isten nem kell, azt sötétség fogja körül. Isten elutasítása maga a pusztulás, reménytelenség, kétségbeesés.

Jézus szavai jelentik az éltető világosságot a déltáji éjszakában: „...bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” Mennyire igazak Ézsaiás szavai: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.” (Ézs 9,1). Érthetetlen, de ragyog Isten szeretete gyilkosaira!

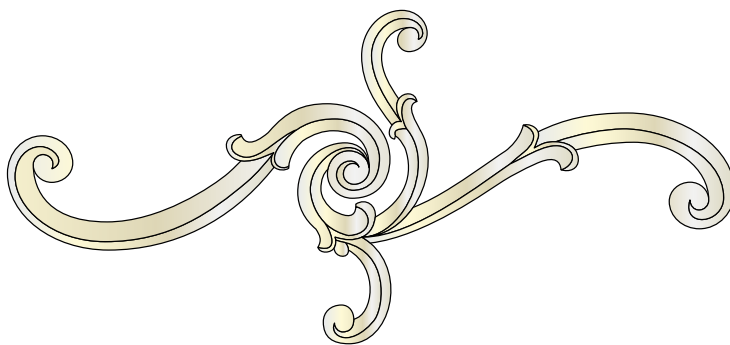
Jézus imádsága, viselkedése magvetéssé lehetett. Egy vele megfeszített gyilkos, aki

eleinte szidta a tömeggel együtt, bűnbánatra jutott, megtért és hallhatja: „még ma velem leszel a paradicsomban.” (Lk 23,43). Egy kétségbe esett emberre világosság ragyogott és most reménysége lett a sötét pillanatokban. Mennyire érdemes Jézusra figyelni, vele szóba állni, még haldoklása közben is, nagy mélységből is! Főleg azóta, hogy tudjuk ma is él, feltámadt!

Legyen ez biztatás, bátorítás nekünk. Nincs olyan élethelyzet, amiben ne lenne érdemes az Igére figyelni! Jézus igazsága, szeretete, világossága sugározza be életünket és tegye élővé szívünket, emberi kapcsolatainkat! Az Úr adjon nekünk olyan csöndet, Őrá figyelést a Feltámadásünnepen, hogy valósággá legyenek szavai: „Én vagyok a feltámadás és az élet...” (Jn 11,25), és énekelhessük őszintén: „Feltámadt a mi életünk, vígan méltó énekelnünk, Úr Krisztust dicsérnünk...” (RÉ350). Ámen!

Virág Balázs
lelkész

100 éves

a Wekerletelepi Református Egyházközség

Idén 100 éves gyülekezetünk

„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az Úr...” (5Móz 8,2)

Idén száz éve annak, hogy 1923. jan. 1-jén gyülekezetünk önálló egyházközséggé lett.

Isten megtartott bennünket, hordozott minket a viharos évtizedek között is. Hajlamosak vagyunk csak a rosszat megjegyezni, éppen ezért engedjünk az Ige hívásának és az egész mögöttünk lévő időszakról emlékezzünk meg, hogy még inkább Istent követhessük, lehessünk dicsőségére!

Ehhez nyújtanak segítséget évfordulós alkalmaink (külön felsorolva), melyekre szeretettel várunk mindenkit!

Ünnepi programjaink

- április 16. 11:00 100 éves a Wekerletelepi Református Egyházközség - emléktábla avatás
- április 23. 10:00 Ünnepi istentisztelet
- május 14. 17:00 Zenés áhítat - a Laulujoutsen (Énekes hattyú) finn női kar szolgálata
- június 11. 17:00 Kocsis Anna orgonaművész orgonakoncertje
- október 1. 17:00 Pódiumbeszélgetés a 100 éves gyülekezet történetéről

Kísérőprogram: kiállítás az elmúlt 100 év wekerlei református emlékeiből a templomunkban.

Karácsonyi alkalmak

Tavalyi adventünket, karácsonyunkat is meghittebbé tette két visszatérő gyülekezeti alkalmunk, a gyermekek karácsonya, valamint az adventi zenés áhítat.

Ez utóbbin Törő Károlyné Emőke kántorunk vállalt zenei szolgálatot, énekelt és furulyázott, valamint Tódy Ilona csembalón és orgonán működött közre. Minden téren gazdagodott, aki részt vett ezen az alkalmon. Örülünk, hogy egyre nagyobb igény mutatkozik adventben a lelki készülődésnek, elcsendesedésnek erre a formájára. Bár koránt sem olyan, mint élőben, de aki lemaradt volna, YouTube csatornánkon megtalálja az alkalomról készült felvételt.

Tavaly ismét nagy érdeklődés mellett került megrendezésre a gyermekek karácsonya, a futball világbajnokság miatt egy délelőtti istentisztelet keretében. Így is jóval száz fölött volt a résztvevők száma. A műsort Gál Mária testvérünk szervezte, nagy odaadással, életében először. Az istentisztelet után szeretetvendégségen lehettünk együtt, amin szintén sokan részt vettek. Jó volt látni, hogy nem csak jövünk-megyünk, hanem az amúgy is rohanós adventben kicsit van időnk megállni, beszélgetni, kötetlenebbül is együtt lenni.

Hálásan köszönjük minden kedves testvérünknek, aki támogatta alkalmaink létrejöttét!

Désháza

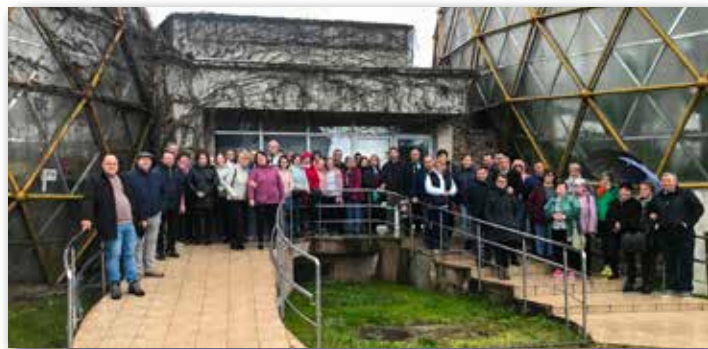
Tavaly év végén született testvérgyülekezeti kapcsolata szilágysági Désháza reformátusaival. Ősszel ők jártak nálunk, 2023. március végén mi mentünk hozzájuk. Nagy örömmel fogadtak bennünket, még ha pénteken kicsit későn is érkezünk.

Másnap közösen tanulmányoztuk az Igét, arra a kérdésre kerestük a választ, ki hol tart most az Istennel való kapcsolatában. Ezt egy futballpálya rajzát szemlélve gondolhattuk át. Még a pálya szélén állok, esetleg még ott se? Talán egy lelkes drukker, vagy éppen ellendrukker vagyok? Netán már Jézusnak adtam magam, de időközben lesérültem? Az előadást követően kiscsoportokban folyt a munka. Örömmel tapasztaltuk, hogy az elhangzottak lelkileg többeket megindítottak.

Testileg is bőszéggel gondoskodtak rólunk. Szorgos désházi asszonykezek készítettek az egésznapos betevőnket (reggeli, ebéd, vacsora). A szombati főétkezés előtt megnéztük Désháza utolsó még működő fazekasműhelyét. Az itt készült edényeket a különleges helyi agyag teszi egyedivé, mely palát is tartalmaz.

Délután a zsidói botanikus kertbe látogattunk el, noha az időjárás nem volt túl kegyes hozzánk, ez a hatalmas üvegházban nem különösebben zavart. Az esti istentiszteletet követően (ott még szombat este is van) a legkitartóbbak közös bibliai játékban vehettek részt. Színre vittük az Öt ezer ember megvendégelését, a Csodálatos

halfogás, valamint Zákheus és az Özönvíz történetét, jókat derülve, de mégis az Igéhez közelebb kerülve, hiszen gondosan ügyelnünk kellett a történetek szöveghű eljátszására. Tilos volt a jó reformátusoknak színeznit a történeteket vagy hozzájuk költeni!

Másnap felemelő volt Isten házában határon túli magyar testvéreink körében magasztalni az Urat, dicsőíteni Igéjéért. Megélhettük a Zsoltárok 133,1 üzenetét: „Ímé mily jó és mily gyönyörűsége, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133,1, Károli). Gyülekezetünk két kristályvázát ajándékozott kinti testvéreinknek, hogy mindig emlékezzenek, nincsenek egyedül, szeretettel gondolunk rájuk! A vázákra egy-egy Igét gravíroztattunk: „Szeret az Úr...” (JSir 3,22), és „Ne félj, csak higgy!” (Mk 5,36).

Hazafelé átutaztunk Nagykároly belvárosán, ahol Kaffka Margit író is született. Kiderült, hogy tippünk bejött, Petőfi itt is járt, sőt szívének igen kedves hely lehetett, 1946. szeptember 8-án ezen a helyen pillantotta meg először Szendrey Júliát (a költő múzsája nem kisebb verseket ihletett, mint a Reszket a bokor, mert..., a Szeptember végén, a Minek nevezzelek? és az Itt van az ősz, itt van újra...).

Nagykároly után néhány perc busszal és megérkeztünk Ady Endre kedves kis falujába, Érmindszentre, ahol született és nevelkedett. Ma kb. 100 fő lakja, a messze távolban látszanak a Kárpátok vonulatai, de maga a falu sík területen fekszik. Sokkal mélyebben értjük most már a költőóriás Karácsony című versének sorait. Valóban láthatta a templom felé kanyargó hosszú sort, rálátott az ablakból. A falu játszózó gyermekeit sem volt nehéz odaképzelné a néhány csendes utcácskára.

Bár elfáradtunk, de lelkileg mégis meggazdagodva térhettünk haza. Hisszük, hogy határon túli testvéreinket maradandó élményekkel gazdagítottuk, ahogy ők is bennünket!

Az egész hétvégénket még érdekesebbé tette, hogy némelyekkel két héttel korábban találkoztunk, hiszen egy 9 fős férfi brigád jött hozzánk, akik csak azért keltek hajnal két órakor, hogy 7:10-kor már a templom kapujában állhassanak és egy egész napot felújítási munkával tölthessenek, mindezt szolgálatból, dicsőségül Istennek. Este már utaztak is haza.

Az Úr áldása legyen testvéreink életén, s kívánjuk, hogy minél többen tapasztalhassák a testvériség, összetartozás és a szeretet határokon átívelő boldog örömet a jövőben is!

A gyermekistentiszteletekről

„Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket...”
(Márk 10,14)

Az elmúlt év novemberében kerültem közelebb gyülekezetünk gyermekeihez, amikor is lelkészünk, Virág Balázs Nagytiszteletű úr kérésére a karácsony csodás történetét, Jézus Krisztus születését mutattuk be a gyermekekkel templomunkban 2022. december 18-án a vasárnapi istentiszteleten. Csodás volt ez az egy hónap felkészülés a kicsikkel!

Kezdetektől fogva gyermeki tisztsággal, nyílt és csillogó tekintettel néztek rám, s mindvégig, karácsonycsodájának megjelenítéséig ez az érzés hatotta át felkészülésünket. Azok a gyermekek, akik együtt voltak abban az időszakban velünk, bizonyossággal hiszem, hogy ugyanúgy átérezték, mint a Biblia szereplői egykor.

Azóta folyamatosan részt veszek a gyermekistentiszteletek rendjében több szolgáló testvéremmel együtt. Lelkészség útmutatása alapján a Katekéta Újszövetség történeteit mutatjuk be az istentiszteleteken egységes rendben a résztvevő gyermekeknek, ahol elsősorban 3-4 éves óvodáskorú, valamint az iskola alsó tagozatán, esetlegesen felső tagozatán tanuló gyermekek vesznek részt. Hála az Úrnak, azóta minden egyes istentiszteleten voltak gyermekek, hol többen, hol kevesebben, de nem maradt el istentisztelet a gyermekek hiányása miatt.

Azért is szeretnék gyülekezeti újságunk lapjain is szólni a Kedves Szülőkhöz, s hozzátok is drága Gyermekek, hogy milyen áldás, milyen öröm számunkra és gyermekeink számára, ha Jézus Krisztus közelében lehetünk, ha Isten házában lehetünk. Csak egyszerűen megfoghatjuk a kezét, nyíltan, félelem nélkül tekinthetünk rá, mint aki barátunk, akire feltétel nélkül rábízhatjuk magunkat és legfőképpen rábízhatjuk legfőbb kincseinket, a gyermekeinket.

A Bibliában több igehelyen olvashatunk arról, hogy Jézus mennyire szerette a gyermekeket. Olvashatjuk, hogy ölébe vette őket, és kezeit rájuk téve megáldotta őket (Mk 10,13kk), akkor ebből arra is következtethetünk, hogy ezt az Atya Isten is látta s az Atya Isten is így cselekszik. Gyülekezetünkben ma is megélhetik gyermekeink a Jézussal való találkozást. Gyermekeink lelkében, szívében egy-egy igemagot elültetni,

mindenre rácsodálkozó gyermeki értelmet lánggra lobbantani, legszebb pedagógus hivatás a földön, ezt mint gyakorló tanár mondhatom! Ezért nagyon nagy tisztelettel kérem a Kedves Szülőket, hogy engedjék hozzánk a gyermekeiket, hozzák el Isten házába minél többen őket!

Mi szerető szívvel várjuk őket, alázatos lélekkel igyekszünk megismertetni velük Jézus Krisztus tanításait. A gyermeki lelkület egyik szép vonása, hogy mindig kész új csodákra törni. A gyermek folyamatosan felülmúlja önmagát, kíváncsi az új dolgokra.

Engedjük, hogy igaz ismeretre jussanak Jézussal! Világunk olyan durvává, érdekessé vált. Ugyanakkor a ma gyermeke is vágyik a szépre, a kedvességre. Hiszem, aki szeretetet és jóságot vet, az szeretetet és jóságot is arat! Tegyük ezt drága testvéreim gyermekeinkért és egymásért!

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.” (Lk 18,16)

Szeretettel,

Gál Mária
gyülekezeti tag, középiskolai tanár

A bibliaolvasásról

„Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz.” (Józs 1,8)

Józsué igen nehéz helyzetben volt, honfoglaló háborút kellett vezetnie. Nemrég halt meg az idős Mózes, ő pedig egyedül maradt, fiatalon. Isten mégsem katonai kézikönyvet ad a nép új vezetőjének, hanem Bibliát. Ugyanis minden azon áll vagy bukik, hogy Istennel közösségben legyen Józsué (lásd Gedeon, Dávid). Így fogja tapasztalni, amit Dávid is ír: „Bölcsé teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem.” (Zsolt 32,8)

Életünk minden baja arra vezethető vissza, hogy nincs közösségünk Istennel és nem engedelmessé válnak nekünk. Nehézségekben vagyok? Esetleg mélyponton? El kellett engednem valakinek a kezét, mert elment a minden élők útján? Kérdésem, lesz-e folytatás, meg tudom csinálni?

Vegyük csak kézbe az Igét, olvassuk, olyan igyekezettel, tette készen, mint Józsué! Sok-sok fölösleges szenvedést spórolhatunk meg, reménységünk lehet, juthatunk egyről a kettőre. Közben megismerjük azt, aki mindenkinél jobban szeret, hogy mi is Őt szeressük a legjobban. Így lehetünk áldássá, hasznára másoknak.

Bibliaolvasásunk egy segédlete lehet a mellékelt kis táblázat. Esetleg kezdetjük az evangéliumokkal, aztán jöhet Mózes első két könyve, Apostolok cselekedetei, Levelek! Csak nehogy abbahagyjuk!

Virág Balázs
lelkész

TANÁCSOK A CSENDESÓRÁHOZ

	1. Kérd röviden, hogy engedje Isten megértened, mit jelent ez a bibliai rész, és mit üzen Isten személyesen neked!
	2. Olvasd el a szakaszt egészen lassan, többször is!
	3. Tegy fel kérdéseket: <ul style="list-style-type: none"> • Miről is van itt szó? • Mit tanít ez a rész Istenről vagy Jézusról? • Mit az emberről? Rámutat-e valamilyen bűnömre, amit meg kell bánnom és elhagynom? • Van-e benne valamilyen parancs, biztatás vagy ígéret?
	4. Írd le, amit fontosnak tartasz! <ul style="list-style-type: none"> • Írd le a mondatot, amit ma könyv nélkül megtanulsz az igéből!
	5. Imádkozz nyugodtan, elmélyedve! A bibliaolvasás és elmélkedés közben is imádkozz, de most válaszolj Isten szavára. Imádságod rendje lehet ez: <ul style="list-style-type: none"> • Isten dicsőítése • Hálaadás sok mindenért • Konkrét bűnvallás • Könyörgés másokért, az országért, gyülekezetünkért, önmagadért.

„Használni, s nem ragyogni...”

Megemlékezés néhai Bogdán Gyula sírjánál

Szeretném megköszönni a Testvéreknek, hogy ilyen szép számmal eljöttek ide a kispesti Öregtemetőbe! Isten előtti hálával gyülekezetünk első lelkipásztorára, Bogdán Gyulára emlékezünk halálának 70. évfordulóján.

1889. november 16-án született a mezőségi Marosvásárhelyen, református család gyermekeként. Itt töltötte gyermekkorát, s végezte iskolai tanulmányait. Miután vonzotta a lelkési pálya, érettségi után Budapestre jött és az itteni Teológiai Akadémián tanult. Tanulmányait Skóciában, Edinburghban folytatta tovább. Ez a hely volt az, ahol sok magyar teológus kapott komoly képzést, lelki útravalót. Visszatérve szülővárosába Marosvásárhelyre ment, ahol káplánkodott.

1915-ben a mezőcsávási gyülekezet hívta meg lelkészének. Majd 1917-ben a Bethánia Egylet országos utazó titkárává választották. Ebben az időben alakult ki életre szóló jó barátsága a szintén erdélyi születésű, később hazánk egyik legnagyobb református püspökévé lett Dr. Ravasz Lászlóval.

1919-ben a Kispest községhez tartozó Kispesti Református Egyházközség beosztott lelkésze lett, mely most Kispest Központi Református Egyházközség néven ismert. A wekerletelepi reformátusok ez idő tájt keresték azt a lelkipásztort, aki összefogja őket, és pásztorolja az egyre növekvő létszámú reformátusságot. Meghívták tehát Bogdán Gyulát, aki nagy kihívást és elhívást látott ebben a munkában és örömmel

vállalta és elfogadta a felkérést. És nem múlt el még az 1919-es esztendő, amikor Cséke László a Drágffy-köz 11. szám alatti lakásán felcsendült a 90. zsoltár. Templom és gyülekezeti ház hiányában a mai Kós Károly iskola alagsorában kaptak helyet istentiszteleteik megtartására.

A wekerletelepiek 1923. január 1-jével váltak ki a Központi Református Egyházközségből, s lettek önálló anyaegyházzá. 1923-tól kezdődően Bogdán Gyula élére állt a templom építésének is, országos evangelizációkat tartott és gyűjtést szervezett, kilincselte anyagi segítségért, közben pásztorolta a növekvő nyáját. A templom építéséből rendszeresen maga is kivette a részét kétkezi munkájával. Sok, sok viszontagságos év után eljött 1928. október 21-e. Ezen a napon dr. Ravasz László dunamelléki református püspök szentelte fel a templomot, mely alkalmából a Horthy Miklós emléktemplom nevet kapta. Maga a püspök így írt az alkalomról: "A wekerletelepi szép nagy templom, e munkásokból álló gyülekezet kellős közepén, nemzedékről-nemzedékre ékes bizonysgot fog tenni a magyar kálvinizmus szívós és alkotó erejéről."

Lelkési szolgálata az egész telepre kiterjedt. Színjátszó csoportok alakultak, akik anyagilag is

segítették bevételeiből a templom építését, és két énekkar is működött. A férfi énekkar 1949-ben a Szabadság téri templomban rendezett országos dalárda versenyen III. helyezett lett.

1942-ben Bogdán Gyulát letartóztatják aktív zsidómentő tevékenységéért. Sok embertársunk életét mentette meg a püspöki engedéllyel kiállított keresztlevelekkel. A későbbiek során sikerült őt házi őrizetbe menekíteni. 1946-ban kapta vissza lelkészi állását, és töretlenül folytatta munkáját. A közel 3000 fős gyülekezet a háború végével megfogyatkozott.

Évente 30-40 ún. házi istentiszteletet tartott, ezzel is erősítve a helyi reformátusság összetartozását. Közben komoly irodalmi, publicisztikai tevékenységet is végzett, ismereteim szerint több mint 12 könyvet írt. Kevesen tudják, hogy neve a Nemzeti Pantheonban is szerepel (ma Nemzeti Névtér). Sok verset írt, az Őrálló folyóiratnak 10 évig volt vezetője, 1927-ben Mit mond...? címmel havonta megjelenő prédikációs füzetet adott ki. Ezek mellett az SDG-ben is tevékenykedett.

1945-ben szeretett felesége, aki egyébként Husz János leszármazottja volt, elhunyt. Ő is itt nyugszik ebben a temetőben pár lépésre innen.

Templom és gyülekezetépítő, nagy formátumú lelkész volt. Élete és munkássága példaértékű, nemcsak teológusaink, hanem minden magyar ember előtt. Nemcsak Kiszepet, hanem közelebről Wekerletelepet is nagy veszteség érte, amikor 1953. március 7-én távozott a minden élők útján. 2000-ben posztumusz díszpolgára lett Kiszepetnek. 1926-ban megjelent egyik versében így ír magáról: „Használni, s nem ragyogni akarok!”

Ezt a sírhelyet az akkori gyülekezet állította számára. Ők a következő idézetet vésték a sírkőre: „Az értelmesek pedig fénylenek, mint az égnék fényessége, és akik sokakat az igazságra visznek, miként a csillagok, örökkön, örökké.” (Dán 12,3)

Most itt e sírnál hadd idézzem dr. Ravasz László püspök szavait, aki 1928-ban ezt mondta: „Kívánom, hogy elköltözött lelképásztoraink sírja legyen virágos, nevük ne kopjon le se a fejfákról, se a szívekből. Istennek dicsősége fogja körül őket, a kegyelemnek gazdagsága szerint.”

Budapest, 2023. március 7.

Almási-Sass Kálmán
Főgondnok

Bemutkozás és bizonyágtétel

Kárpáti Réka vagyok, boldog feleség, egy öt és fél éves kisfiú édesanyja. Bár ateista családban nőttem fel, nővérem a megmondhatója, hogy kiskorom óta mindig imádkoztam. Nem tudtam hogyan kell csinálni, mit kell mondani, de minden este beszélgettem Istennel.

Aztán az iskolai történelemórákon nagyon megfogott a reformáció témaköre, Luther és Kálvin munkássága. Akkor eldöntöttem, hogy ha én egyszer megkeresztelkedem, akkor bizony református leszek.

Isten nagyon sok csodát tett az életemben. Valahogy a véletlenekben sosem hittem. Amikor édesanyám kórházba került, mert a mája már nem bírta az alkoholt, akkor könnyörgtem az Úrhoz, hogy anyu abba tudja hagyni az ivást. Másnap megfogadta, hogy leteszi a poharat, és így is történt, meggyógyult, és többet nem ivott.

Aztán a nagynéném halála miatt jöttem el a wekerletelepi református templomba 1997-ben. Az istentiszteleten valami megfogott, egy megfoghatatlan érzés kerített hatalmába, hogy ide kellene tartoznom. Egy fél év is eltelt, mire el mertem jönni, édesapám kísért el (!), és nagytiszteletű Alföldy-Boruss Dezső olyan kedvesen fogadott, hogy el sem hittem. Elkezdtem konfirmációs órákra járni, és 1998 pünkösdjén volt a keresztelém és a konfirmációm, amelyen a családom is részt vett! Csodálatos érzés volt!

Később részt vettem egy csendeshéten Biatorbágyon, és ott tértem meg.

Hihetetlen fontos és meghatározó hét volt ez az életemben. Azóta sokkal könnyebb minden, nagy szeretettel szolgállok a gyülekezetben, részt veszek a takarítás szolgálatában, a gyermekmunkában, a 100 éves gyülekezeti program szervezésében. Most nagy örömmel várom a désházi kirándulást a testvérgyülekezetünkbe.

Arra vagyok a legbüszkébb, hogy szép lassan szinte az egész családot „idecsábítottam” a gyülekezetbe: az édesapámat, a nővéremet, a sógoromat, az unokaöcséimet (akik sokáig jártak hozzánk, és konfirmáltak is, de egy ideje, a legnagyobb sajnálatomra már nem jönnek). Sőt még katolikus férjem is nagyon szívesen jár hozzánk. Kisfiam jár az óvodai hittanra és a gyermekistentiszteletekre, valamint a nyári hittantáborokba is. Neki egyszerűen természetes az, hogy Jézusban hisz.

A hitem mindenen átsegít. Most például egy nagyon nehéz időszakot élek; apósom és apukám halálát egy nem hívőnél sokkal könnyebb feldolgoznom, mert tudom, hogy jó helyen vannak már, az Úrral, hiszen mindketten hitben jártak. Ők is hitték az Úr Jézust, ahogy én is! És ennél nincs fontosabb ezen a világon!

Kárpáti Réka
gyülekezeti tag

Igehirdetés

Válogatott részek gyülekezetünk első lekipásztornának, Bogdán Gyulának bemutatkozó igehirdetéséből.

Alapige: „Pál, Jézus Krisztusnak Isten akaratából elhívott apostola.” (1Kor 1,1)

„Kis csónak himbálózik a tenger partja mellett, rajta két evező, szokatlan felírással. Utas lép bele, hogy az indulásra kész hajóra vitesse magát. Szemes megakad az evezők különös feliratán és indulatosan szól a csónakoshoz: Nagyon maradi ember maga atyafi, az evezőkre csak a középkorban írták: imádkozzál és dolgozzál, a mai ember az imádkozás ócskaságát muzeumba tette s csak a munkát, a többtermelést tartotta meg. A csónakos szótlanul ragad a dolgozzál feliratú evező után s nagy serényen mártogatja a fodrozódó vízbe. S amint az egyirányú evezés körbe forgatta a csónakot, az utas magából kikelve rivalt rá az evezősre: Úgy látom, hogy maga nemcsak szemforgató kegyes, hanem mesterségét sem érti, nem tudja, hogy egyszerre két evezővel szokás dolgozni. A csónakos szelíden válaszolt: Uraságod csak az imént mondta, hogy az imádkozást muzeumba tették s csak a munkát ismerik el alkotó erőnek. Gondoltam tehát, hogy próbát teszek az újfajta elmélettel, de most már látom, hogy ezzel csak körbe lehet forogni. Ezzel mind a két evezőt a kezébe fogta s a csónak gyorsan siklott tova.

Ez a történetke hű képét mutatja a földi testi embernek, aki az imádkozást elfelejtette, aki sem nem tud, sem nem akar a görnyesztő munkán kívül mást, a munkánál nagyobb értéket megismerni. A ma élő embernek munkában szakad meg a nyaka, dolgozik reggeltől reggelig, teste kimerül, ideges, kedélye nyomott és fáradt s mégis koldusabb, anyagiakban szegényebb kor soha nem volt a mainál. Harsogó kürtök hirdetik politikában, irodalomban itt és ott az egyoldalú anyagi többtermelést, melyből szerintük fakad a jólét és a lelki többtermelés nélkül az anyagi többtermelésből fakad a korcsma, mulatóhely az ingyenélők siserehada, az erkölcstelen úton szerzett milliárdokat kitevő vagyon. Századunk valóban a munkaszázada, csak egy törött evezővel küzd a habokkal, ínaszakadtáig feszíti magát s mégis egy helyben áll, körbe forog, olyan zsákutcába került, amelynek mind a két végét önkézzel torlaszolta el s a vakságában észre sem veszi, hogy ez út felfelé szabad.

A szántóvető felszeleteli a földet, az iparos szerszámot forgat, a szellemi munkás igazgat, irányít, kiki a maga helyén áll s a sok munka zajjal, lármával tölti be a földet. Sokraigyekező a mi századunk, megfeszítetten küzd a létért és ebben a küzdelemben, magasabb lelki erők hiányában, százezrek jutnak az anyagiak rabságába. Anyagi függetlenség felé tör századunk, a jólétet, meggazdagodást írta zászlájára s nem volt még idő amikor az anyagiak akkora rabszolgaságban tartották volna az embert, mint éppen ma. Az adsza-nesze, ha fizetsz segíték elv úrrá lett népünk felett, majd mindenki a maga hasznát, dicsőségét keresi s még az elvek harca mögül is elő vigyorog az önzés ördögének rút ábrázata.

A földiekből élő, testi ember önmagát helyezi a világegyetem középpontjába s érdeklődését csak az köti le, cselekvésre csak az indítja, ami neki anyagi hasznot, hivatali előmenetelt, hírnevet, dicsőséget biztosít, mi alacsonyabb, vagy magasabb élvezeteit kielégíti. Egy nemzet, vagy egyház akkor bukik el, amikor keblében az ilyen önző, önhasznukra dolgozó emberek túlsúlyra jutnak. A külső látszat talán fejlődésről beszél, földből égbenyuló palotaszorok, gyárak emelkednek ki, fény, pompa kápráztatja a szemet, de a figyelmes szemlélő tudja, hogy a ragyogó külső csak azért ragyog mindegyre vakítóbb fénnel, hogy elrejtse az erkölcsi halált, mely korai koporsóba fekteti áldozatait. Egy avatatlan idegen, ha végig járná Budapest utcáit s megnézné a csillogó kirakatait, száguldó autóit, tükrös kávéházait, sétáló cifra dámáit és urait, bámulva csapná össze kezeit s önkénytelenül felkiáltana: Istenem milyen boldog, megelégedett nép lakik Budapesten. Mi azonban tudjuk, hogy minél fényesebben ragyog Budapest, annál több nyomorult, feldult családi életet, inségtől a kétségbeesésig gyötört embereket, kórházakban és családokban élve rothadó, az úgynevezett szórakozástól tönkre tett, férfiakat és nőket takar. [...]

Azt sem mondja a testi ember, hogy Isten és Isten dolgait minden más dolgok között az utolsónak teszi. Úgy bele ágyazza magát a munkába, hogy sem imádkozásra, sem templomba járásra, sem lelke rendezetlen nagy kérdéseinek elintézésére ideje soha nem marad. Az ilyen emberek teremtik a meddő századokat, amelyek lassanként felélik a multnak nemcsak kamatait, hanem a tőkét is. [...]

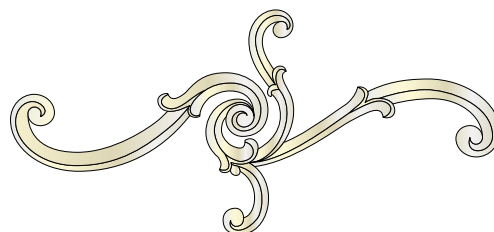
...hihetetlen munka és anyagi áldozat gyümölcse ez a gyülekezet, amely azzal tisztelt meg, hogy egyhangú elhívással lelkipásztorává választott. Hármasszünnepe tehát a mai. Egyetemes egyházi, nemzeti és kispesti. Egyetemes egyházi, mert a különböző gyülekezetekben nevelt és Wekerle-telepre költözött református keresztyénekről most már szervezeten történik gondoskodás, nemzeti, mert az új honfoglalásra, a magyar szíveknek a bűn, hitetlenség hatalma alól felszabadítására élő szerv létesült, olyan szerv, amely más helyeken az egész hazában már eddig is évszázadokon keresztül őrizte, nevelte méhében a színmagyarságot s az ország függetlenségét és szabadságát, végül kispesti, mert egy város életében korszakalkotó oszlopjelző minden olyan alakulat, amely tagjain keresztül a város jó hírvéért, tisztaságáért, lelki és anyagi jólétéért isteni küldetésből harcol.

Tudjuk, hogy ezerféle akadály áll útjában az újonnan megalakult Kispeszt Wekerle munkástelepi református egyháznak. Lelki házunk építéséhez nyaldosó lángok között fogtunk, célunkig meglábolthatatlan tengeren keresztül jutunk, de azt is tudjuk, hogy Isten az Ő népét úgy megoltalmazza, hogy munkája közben a láng meg nem perzseli s a hullámok be nem borítják. Zászlónkra írtuk a martýrok énekét:

Hullámok ha rémítenek
Mérhetetlen víz felett,
S a habok közt szíved remeg,
Hogy sírod is ott leled;
Ha aludni látod őt,
Ki reményed és erőd:
Sion! soha ne feledd el:
Ő megvívhat tengerekkel!
[...]

Elhangzott Wekerletelepen, 1923. ápr. 29-én

Bogdán Gyula
gyülekezetünk első lelkipásztora

A Wekerletelepi Református Egyházközség hírlevele 2023/1

Gyülekezeti alkalmak

Vasárnap

10:00 Istentisztelet és gyermek istentisztelet

16:00 Házaskör (minden hónap
3. vasárnapján)

17:00 Ifjúsági bibliaóra (kéthetente)

Kedd

16:00 Konfirmációi előkészítő I. évf.

Csütörtök

16:00 Konfirmációi előkészítő II. évf.

17:00 Bibliaóra

Lelkipásztor: Virág Balázs

Lelkeszi fogadóórák: előzetes egyeztetés
szerint.

Cím: 1192 Budapest, Hungária út 37.

Honlap: wekerle-reformatus.hu

Keress minket a YouTube-on és Facebook-on is!

Impresszum

Szerkeszti: Virág Balázs

Az újsággal kapcsolatos észrevételeiket szeretettel

várjuk az e-mail címünkre:

wekerlei.reformatus@gmail.com

Nyomdai előkészítés: Méray-Horváth Bence

Fotókat készítette: Virág Balázs

További képek: Piero della Francesca - Feltámadás

Nyomás: Mayer Gábor

Nagyheti alkalmak rendje

Nagycsütörtök 18:00 Istentisztelet

Nagypéntek 10:00 Istentisztelet

Húsvétvasárnap 10:00 Úrvacsorás
istentisztelet és
gyermek istentisztelet

Húsvéthétfő 10:00 Úrvacsorás
istentisztelet és
gyermekmegőrző

Idén is lesz gyermektábor
Kövesd az Élet Urát címmel!

Július 3-7, napközis jelleggel,
minden nap 7.30-16.30 h-ig.

Szeretettel várjuk a gyermekeket!
További részletekkel később jelentkezünk.

Pilinszky János: Harmadnapon

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megszünhetett dobogni szive –
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.*

*És harmadnapon feltámadott

